

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2. sierpnia 2010 roku Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa (...) z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko A. G. (1) i Z. S. (1) o zapłatę kwoty 11.367,78 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwot:

- 11.288,89 zł od dnia 12. czerwca 2003 roku do dnia zapłaty,

- 78,79 zł od dnia 12. czerwca 2003 roku do dnia zapłaty,

a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Roszczenie swoje powód uzasadnił bezskutecznością egzekucji z majątku spółki Przedsiębiorstwa Usługowo Handlowego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w której pozwani – zarówno w czasie powstania zobowiązania, jak i w czasie powstania jego wymagalności – pełnili funkcje członków zarządu. W pozwie powód powołał się na prawomocny nakaz zapłaty Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 8. kwietnia 2004 roku, w którym to Sąd zasądził od spółki Przedsiębiorstwa Usługowo Handlowego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwaną dalej spółką P.U.H. P.) na rzecz powoda kwotę 11.367,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 11. 288,89 zł od dnia 12. czerwca 2003 roku do dnia zapłaty i od kwoty 78,79 zł od dnia 12. czerwca 2003 roku do dnia zapłaty. Powód wskazał, iż mimo wezwania pozwanych do zapłaty, nie uregulowali oni należności i pozostają w zwłoce (pozew, k. 2-7).

W dniu 30. września 2010 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 6005/10, k. 43).

W dniu 6. kwietnia 2012 roku pozwany A. G. (1) złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu wraz ze sprzeciwem od powyższego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu wniosku pozwany wskazał, że nakaz zapłaty z dnia 30. września 2010 roku nie został mu doręczony, gdyż został wysłany na nieaktualny adres zamieszkania. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Strona pozwana podniosła także zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez powoda, wskazując na wprowadzenie Sądu w błąd co do aktualnego adresu samej siedziby spółki we wcześniej toczącym się przeciwko niej postępowaniu, jak również co do adresów zamieszkania pozwanych w niniejszym postępowaniu. Pozwany zakwestionował także swoją odpowiedzialność za zobowiązania spółki wskazując, że w okresie, kiedy pełnił funkcję członka zarządu, nie zachodziły podstawy do ogłoszenia upadłości spółki (sprzeciw, k. 69-79).

W dniu 6. kwietnia 2012 roku pozwany Z. S. (1) złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu wraz ze sprzeciwem od powyższego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu wniosku pozwany wskazał, że nakaz zapłaty z dnia 30. września 2010 roku nie został mu doręczony, gdyż został wysłany na nieaktualny adres zamieszkania. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Strona pozwana podniosła także zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez powoda, wskazując na wprowadzenie Sądu w błąd co do aktualnego adresu samej siedziby spółki we wcześniej toczącym się przeciwko niej postępowaniu, jak również co do adresów zamieszkania pozwanych w niniejszym postępowaniu. Pozwany zakwestionował także swoją odpowiedzialność za zobowiązania spółki wskazując, iż w okresie, kiedy pełnił funkcję członka zarządu, nie zachodziły podstawy do ogłoszenia upadłości spółki (sprzeciw, k. 246-256).

Postanowieniem z dnia 19. kwietnia 2012 roku sąd odrzucił wnioski pozwanych o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i nakazał ponowne doręczenie pozwany odpisów nakazu zapłaty wraz z odpisami pozwu, uznając jednocześnie sprzeciwy pozwanych za wniesione w terminie (postanowienia, k. 395-396).

Odpis nakazu zapłaty został doręczony pełnomocnikowi pozwanych w dniu 23. kwietnia 2012 r. (k. 403).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Członkami zarządu spółki - Przedsiębiorstwa Usługowo Handlowego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., od dnia jej powstania byli pozwani - A. G. (1) i Z. S. (1) (okoliczności bezsporne).

Pismem z dnia 25. marca 2002 roku Prezes Zarządu spółki P.U.H. (...) poinformował Spółdzielnię Budowlano-Mieszkaniową (...), iż w związku z niemożliwością spłacenia zaległych należności za najem lokalu przy ul. (...), spółka jest zmuszona do natychmiastowego zwolnienia lokalu. W związku z powyższym ustalono termin rozwiązania umowy najmu na dzień 31. marca 2002 roku. Wydanie lokalu nastąpiło w dniu 3. kwietnia 2002 roku (pismo z dnia 25. marca 2002 r., k. 435, pismo z dnia 29. marca 2002 r., k. 434, protokół zdawczo-odbiorczy, k. 441-442).

W dniu 13. lipca 2002 roku Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa (...) wezwała spółkę P.U.H. P. do zapłaty kwoty 13.770,54 zł do dnia 15. sierpnia 2002 roku tytułem należności wynikających z najmu lokalu użytkowego. Pismem z dnia spółka P.U.H. P. zwróciła się do Spółdzielni z prośbą o rozłożenie zadłużenia na raty ze względu na znaczne opóźnienie w płatnościach ze strony inwestorów. W odpowiedzi na powyższe pismo Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa (...) wyraziła zgodę na spłatę zadłużenia w trzech ratach (pismo z dnia 13. lipca 2002 r., k. 433, pismo z dnia 12. sierpnia 2002 r., k. 432, pismo z dnia 3. września 2002 r., k. 431)

W związku z tym, iż bilans spółki P.U.H. P. był pozytywny Z. S. (1) nie brał pod uwagę złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego (zeznania Z. S. (1), k. 668-671).

W dniu 4. grudnia 2003 roku Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa (...) w W. skierowała do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. pozew przeciwko spółce P.U.H. P. o zapłatę kwoty 11.367,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12. czerwca 2003 roku do dnia zapłaty z tytułu nieuiszczonych należności za opłaty oraz czynsz najmu lokalu użytkowego przy ul. (...) (pozew, k. 428-430).

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., Wydział XIV Gospodarczy nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8. kwietnia 2004 roku, wydanym w sprawie toczącej się pod sygnaturą XIV GNc 8747/03, zasądził od spółki Przedsiębiorstwa Usługowo Handlowego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...) w W. kwotę 11.367,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 11.288,89 zł od dnia 12. czerwca 2003 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 78,79 zł od dnia 12. czerwca 2003 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu w kwocie 2.415,00 zł. W dniu 29. października 2004 roku powyższy nakaz zapłaty – jako prawomocny – został zaopatrzony w klauzulę wykonalności (okoliczności bezsporne, dokumenty znajdujące się w aktach sprawy tut. Sadu o sygnaturze XIV GNc 8747/03).

W dniu 22. stycznia 2005 roku Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa (...) złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi - spółce P.U.H. P.. W toku postępowania egzekucyjnego wierzyciel kierował do Komornika Sądowego korespondencją, celem ustalenia, na jakim etapie znajduje się postępowanie egzekucyjne, Komornik natomiast informował wierzyciela o podjętych czynnościach (wniosek, k. 22, 493-494, korespondencja wierzyciela z komornikiem, k. 495-514, zeznania świadka B. M., k. 753-755).

W dniu 30. czerwca 2005 roku A. G. (1) i Z. S. (1) sprzedali B. G. i P. G. udziały w spółce P.U.H. P. (pismo z dnia 19. września 2005 r., k. 25, k.263, umowa kupna-sprzedaży udziałów, k. 82-83, 259-260).

Podczas Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki P.U.H. P. w dniu 1. lipca 2005 roku została podjęta uchwała o odwołaniu dotychczasowego Zarządu spółki, w którego skład wchodził: Z. S. (1) i A. G. (1) (protokół z Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników, k. 23-24, k. 84, k. 261, 575).

W związku z umową sprzedaży udziałów z dnia 30. czerwca 2005 r. oraz odwołaniem A. G. (1) i Z. S. (1) z pełnienia funkcji członków zarządu spółki, postanowieniem z dnia 18. października 2005 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy

w W., XIX Wydział Gospodarczy KRS wezwał spółkę P.U.H. P. do złożenia wniosku o zmianę danych w rejestrze przedsiębiorców, pod rygorem grzywny. Postanowieniem z dnia 15. grudnia 2005 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XIX Wydział Gospodarczy KRS nałożył na spółkę P.U.H. P. grzywnę w wysokości 500,00 zł. Wniosek Z. S. (1) o dokonanie zmian w rejestrze przedsiębiorców został zwrócony (postanowienia, k. 90-93, k. 264-267).

Zmiana we wpisu rejestru przedsiębiorców KRS dotycząca członków zarządu spółki P.U.H. P. została dokonana w dniu 29. września 2006 roku (odpis z rejestru KRS, k. 94-97).

W dniu 19. października 2005 roku pełnomocnik Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...) sporządził projekt wniosku skierowanego do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W., Wydział Cywilny, o wyjawienie majątku spółki P.U.H. P. (wniosek o wyjawienie majątku, k. 219-220, 391-392).

Pismami z dnia 31. grudnia 2008 roku i 15. maja 2009 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, B. M., zawiadomił wierzyciela Spółdzielnię Budowlano-Mieszkaniowa (...) o zajęciu rachunków bankowych dłużnika oraz zakazie wypłat. Pismem z dnia 15. maja 2009 roku Komornik Sądowy poinformował również dłużnika o zajęciu wierzytelności dłużnika należnych mu od Naczelnika Urzędu Skarbowego (...) (zawiadomienia, k. 26-29).

W dniu 29. marca 2006 roku wnioskodawca (...) Wykładziny R. N. & P. (...) Spółka jawna z siedzibą w W. złożył do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. wniosek o ogłoszenie upadłości spółki P.U.H. P. (wniosek o ogłoszenie upadłości wraz z załącznikami, k. 639-651).

Postanowieniem z dnia 22. czerwca 2006 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości, na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawczego (postanowienie, k. 652).

W piśmie z dnia 26. sierpnia 2009 roku Komornik Sądowy zawiadomił wierzyciela o braku majątku spółki podlegającego zajęciu i mającego wartość handlową pod wskazanymi adresami, tj.: przy ul. (...) paw. 12, ul. (...) oraz ul. (...), natomiast aktualnej siedziby spółki nie sposób było ustalić. Jednocześnie poinformował, iż egzekucja z rachunków bankowych spółki okazała się bezskuteczna (pismo z dnia 26. sierpnia 2009 r., k. 30).

Postanowieniem z dnia 31. grudnia 2009 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, B. M., umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce P.U.H. P. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. (postanowienie, k. 31).

W dniu 13. maja 2010 roku Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa (...) skierowała do A. G. (1) oraz Z. S. (1), jako członków zarządu spółki P.U.H. P., wezwanie do zapłaty kwoty 11.367,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami, wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 8. kwietnia 2004 roku, informując jednocześnie o bezskuteczności egzekucji wobec spółki. W wezwaniach do zapłaty wierzyciel określił siedmiodniowy termin płatności od dnia otrzymania wezwania. Powyższe wezwania zostały skierowane do każdego z pozwanych, na dwa różne adresy. Do A. G. (1) na jego poprzedni adres zamieszkania: ul. (...) w W., pod którym nie została przez niego odebrana korespondencja, oraz na adres ul. (...) w W., pod którym pozwany odebrał wezwanie do zapłaty w dniu 19. maja 2010 roku. Do Z. S. (1) wezwanie wysłano na nieaktualny adres: ul. (...) w W., której to korespondencji pozwany nie odebrał, oraz na aktualny adres ul. (...) w W., gdzie Z. S. (1) odebrał skierowaną do niego przesyłkę (wezwanie do zapłaty, k. 32-33, 36-37, 221-222, potwierdzenie nadań, k. 34-35, 39, zeznania Z. S. (1), k. 668-671).

Po otrzymaniu wezwań do zapłaty doszło do spotkania przedstawiciela Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...) – Prezesa Zarządu A. C. z A. G. (1) i Z. S. (1), celem zawarcia porozumienia co do uregulowania zadłużenia spółki P.U.H. P.. Na spotkaniu nie doszło do zawarcia ugody (zeznania Z. S. (1), k. 668-671).

Na koniec lat 2001-2002 spółka P.U.H. P. stała się niewypłacalna. Zobowiązania spółki przekraczały sumę wartości majątku trwałego i obrotowego (wydruki historii z rachunku bankowego, k. 99-197, 271-369, umowa nr (...),

k. 198-218, 370-390, bilans za rok 2001, k. 515-516, sprawozdanie zarządu, k. 517, 527-530, 563-569, protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników, k. 518, 531-533, bilans za rok 2002, k. 519-522, bilans za rok 2003, k. 523-526, załączniki do bilansów, k. 543 562, 570-573, uchwały Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników, k. 534-542, postanowienie z dnia 11. maja 2006 r., k. 577, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2004 i 2005, k. 598-601, bilans za 2004 rok, k. 666a-666b, rachunek zysków i strat za rok 2004, k. 666b verte, Protokół Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników, k. 666c, sprawozdanie zarządu, k. 666d, uchwały Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników, k. 666d verte-666e, dodatkowe informacje i objaśnienia, k. 666f-666k, załącznik do bilansu za rok 2004, k. 666l, opinia biegłego sądowego z zakresu ekonomii i finansów, k. 822-859, wyjaśnienia biegłego sądowego, k. 893-895).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci: odpisów dokumentów prywatnych załączonych do pozwu i sprzeciwów od nakazu zapłaty, dokumentów złożonych do akt sprawy przez Urząd Skarbowy, a także znajdujących się w aktach sprawy X GU 243/06 oraz XIV GNC 8747 oraz na podstawie twierdzeń stron dotyczących okoliczności bezspornych. Powołane przez strony odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Postanowieniem z dnia 7. maja 2013 roku Sąd oddalił wniosek powoda zgłoszony w piśmie procesowym z dnia 7. sierpnia 2012 roku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków P. G. i T. C. na okoliczności związane ze zmianą członków zarządu spółki P.U.H. P. oraz o na okoliczności związane z tym, czy nowi członkowie zarządu zostali poinformowani przez pozwanych o zobowiązaniu względem powoda oraz o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym przeciwko spółce, jako objęty prekluzją dowodową na mocy art. art. 47912 §1 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2011, nr 233, poz. 1381), który stanowi, że w pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaze, że ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo, że potrzeba powołania wynikła później. Powód nie wykazał, aby dowód ten nie mógł być powołany w pozwie, nie można też uznać, że potrzeba powołania się na ten dowód powstała później, albowiem powód znał już wcześniej stanowisko strony pozwanej, przedłożył ponadto również pismo stanowiące odpowiedź na sprzeciw, gdzie najpóźniej winien zgłosić dodatkowe wnioski dowodowe, których nie mógł zgłosić w pozwie.

Sąd dopuścił natomiast dowód z zeznań świadków P. G. i T. C. na okoliczność miejsca przechowywania dokumentacji księgowej spółki P.U.H. P., wobec poparcia tego wniosku w tym zakresie również przez pełnomocnika pozwanych i niemożliwości ustalenia miejsca przechowywania ww. dokumentacji w postępowaniu dowodowym wcześniej przeprowadzonym. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka P. G., jednakże nie były one przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał wiedzy na temat obecnego miejsca przechowywania dokumentacji spółki P.U.H. P.. Postanowieniem na rozprawie w dniu 16. września 2014 roku Sąd, na podstawie art. 242 k.p.c., pominął dowód z zeznań świadka T. C., wobec upływu określonego na przeprowadzenie tego dowodu terminu. Zgodnie z art. 242 k.p.c., jeżeli postępowanie dowodowe napotyka przeszkody o nieokreślonym czasie trwania, sąd może oznaczyć termin, po którego upływie dowód może być przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu. Wskazać należy, iż Sąd kilkakrotnie podejmował czynności celem ustalenia adresu świadka. Wobec braku możliwości ustalenia tego adresu, w dniu 6. sierpnia 2013 roku został określony termin na przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka – na dzień 29. października 2013 roku, po którego upływie dowód mógł zostać przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu. W określonym terminie, wobec braku możliwości ustalenia adresu świadka dowód nie mógł zostać przeprowadzony, wobec czego Sąd pominął dowód z zeznań świadka T. C., a zatem sprawa winna zostać rozstrzygnięta na podstawie materiału dowodowego, który został zgromadzony w sprawie.

W zakresie istnienia przesłanek do ogłoszenia upadłości spółki P.U.H. P. oraz miejsca przechowywania dokumentacji spółki Sąd dopuścił również dowód z zeznań świadka R. P.. Zeznania świadka uznać należy za wiarygodne, jednakże świadek ten również nie posiadał wiedzy na temat kondycji spółki i ewentualnego istnienia przesłanek do ogłoszenia

upadłości spółki, jak również obecnego miejsca przechowywania dokumentacji spółki. Z uwagi na to zeznania te uznać należało za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Postanowieniem z dnia 7. maja 2013 roku Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka R. P. w zakresie ustalenia przyczyn zmiany zarządu spółki P.U.H. (...), jego wiedzy na temat istnienia wymagalnych zobowiązań spółki, przebiegu transakcji zakupu udziałów w spółce, na podstawie art. 227 k.p.c., jako dotyczący okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na okoliczność podejmowanych przez komornika czynności w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 387/05, udzielania informacji wierzycielowi w tej sprawie oraz powodów nieprzeprowadzenia żadnych czynności egzekucyjnych w okresie od dnia 23. stycznia 2006 roku do 31. grudnia 2008 roku Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka B. M.. Zeznaniami świadka B. M. Sąd przyznał przymiot wiarygodności, gdyż były one logiczne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Jednakże zeznania te nie były przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek potwierdził jedynie podejmowanie przez niego czynności, które zostały już wykazane za pomocą dokumentów przedłożonych przez powoda – korespondencji prowadzonej przez wierzyciela z Komornikiem Sądowym. Świadek natomiast nie pamiętał, czy częściej kontaktował się z powodem i informował go o stanie postępowania egzekucyjnego.

Okoliczności w zakresie istnienia postaw do ogłoszenia upadłości spółki P.U.H. P. oraz przebiegu spotkania pozwanych z przedstawicielem powoda w 2010 roku Sąd ustalił w oparciu o zeznania pozwanego Z. S. (1). W ocenie Sądu zeznania pozwanego zasługują na wiarę, gdyż były one spójne, logiczne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Ponadto zeznania te znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności znajdujących się w aktach sprawy dokumentach – wezwaniach do zapłaty, z których wynika, że powód wysyłał korespondencję na dwa różne adresy do pozwanych. W ocenie Sądu natomiast zeznania te nie mogły stanowić dowodu na okoliczność nieistnienia przesłanek do ogłoszenia upadłości spółki P.U.H. P., gdyż z zeznań pozwanego wynika, iż były to jego subiektywne odczucia co do braku takiej potrzeby. Pozwany nie powoływał się przy tym na żadną dokumentację finansową spółki, ani konkretne okoliczności wskazując jedynie, że bilans był „pozytywny”. Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego Z. S. (1) z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo przedstawiciela powoda. Jednocześnie w ocenie Sądu w świetle postanowień przepisu art. 302 par. 1 k.p.c. niezasadne było pominięcie dowodu z przesłuchania stron w zupełności.

Postanowieniem z dnia 19. lutego 2013 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczności: istnienia niezaspokojonej przez spółkę P.U.H. P. wiarygodności wobec powoda, sprzedaży przez pozwanych udziałów w spółce P.U.H. P., sprawowania przez nich funkcji członków zarządu spółki w okresie od 1. lipca 2005 roku, okoliczności uzasadniających ustanie mandatów członków zarządu, braku dokonania zmian w KRS przez nowy zarząd, poinformowania właściwego Sądu KRS o braku dokonania zmian w KRS przez nowy zarząd, złożenia wniosku o dokonanie zmian, zwrócenie wniosku o dokonanie zmian w KRS, ustalenia zmian kolejnych adresów spółki, złożenia wniosku do Urzędu Skarbowego o wydanie duplikatów zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach przez spółkę P.U.H. P., odmowy wydania tego zaświadczenia, kondycji (...) spółki P.U.H. P., wpływów na rachunek bankowy spółki, okoliczności uzyskania przez powoda prawomocnego orzeczenia przeciwko spółce, prowadzenia przez powoda postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce, wystąpienia przez powoda do sądu o wyjawienie majątku spółki i braku możliwości uzyskania jakichkolwiek informacji na temat stanu zaawansowania spraw egzekucyjnych i sądowych przeciwko spółce, na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. jako dotyczące okoliczności bądź bezspornych, bądź dostatecznie wyjaśnionych.

Ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności, czy i kiedy zobowiązania spółki P.U.H. P. przekroczyły wartość jej majątku – w okresie sprawowania funkcji członków zarządu przez pozwanych, tj. od momentu powstania spółki do dnia 1. lipca 2005 roku, Sąd dokonał w oparciu o wnioski opinii biegłego sądowego z zakresu ekonomii i finansów M. W., uzupełnionej w trybie art. 286 k.p.c. w toku rozprawy w dniu 16. września 2014 r. Opinia sporządzona przez biegłego na użytek przedmiotowego postępowania jest spójna, logiczna i pozbawiona sprzeczności. Sąd uznał, iż opinia biegłego jest sporządzona prawidłowo, w sposób zgodny z postanowieniem dowodowym Sądu, a zatem w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, wiedzę i doświadczenie biegłego, zaś argumentacja została

przedstawiona przez biegłego jasno i rzeczowo. Wnioski opinii biegłego nie były kwestionowane przez strony postępowania. Biegły został wezwany na rozprawę w celu wyjaśnienia okoliczności wskazanych w piśmie procesowym pełnomocnika powoda, w trybie art. 286 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 299 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od tej odpowiedzialności, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo, że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Odpowiedzialność związaną z bezskutecznością egzekucji określonego zobowiązania wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ponoszą na podstawie powołanego wyżej przepisu osoby będące członkami jej zarządu lub likwidatorami w czasie istnienia tego zobowiązania (uchwała SN z dnia 28 lutego 2008r., III CZP 143/07). Na powódzie spoczywał więc ciężar wykazania istnienia podstawy zobowiązania spółki P.U.H. P. w okresie, gdy zarządzali nią pozwani, oraz faktu bezskuteczności egzekucji prowadzonej względem tej spółki. Powód sprostał temu wymaganiu przedstawiając stosowne dokumenty: nakaz zapłaty z dnia 8. kwietnia 2004 r., zaopatrzony w klauzulę wykonalności, oraz postanowienie komornika sądowego stwierdzające bezskuteczność egzekucji. Przedstawił także odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców KRS, którego treść potwierdza okoliczność, iż pozwani byli członkami zarządu spółki P.U.H. P., w czasie istnienia podstawy jej zobowiązania wobec spółki, co zresztą nie było okolicznością sporną pomiędzy stronami.

W konsekwencji, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że powód wykazał zasadę odpowiedzialności pozwanych.

W pierwszej kolejności zatem należy się odnieść do podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia, gdyż jego uwzględnienie prowadziłoby do tego, że rozważania dotyczące kolejnych zarzutów sformułowanych w sprzeciwach od nakazu zapłaty byłyby bezprzedmiotowe.

W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Według dominującego w doktrynie i judykaturze poglądu, ujmującego odpowiedzialność członków zarządu jako odpowiedzialność odszkodowawczą, regulacja tej odpowiedzialności określa wszystkie konieczne przesłanki powstania obowiązku naprawienia szkody: szkodę, fakt powodujący szkodę, z którym ustawa łączy obowiązek jej naprawienia, oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a tym faktem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6. lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 2/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 63, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7. grudnia 2006 r., sygn. akt III CZP 118/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136). Za trafne należy uznać stanowisko, zgodnie z którym członkowie zarządu ponoszą na podstawie art. 299 k.s.h. odpowiedzialność deliktową za szkodę w wysokości niewyegzekwowanej od spółki wierzytelności, z ewentualnymi należnościami ubocznymi, spowodowaną bezprawnym, zawinionym niezgłoszeniem przez członków zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. W konsekwencji, do przedawnienia roszczenia wynikającego z art. 299 § 1 k.s.h. mają zastosowanie przepisy normujące przedawnienie roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28. stycznia 2004 r., IV CK 176/02, "Wokanda" 2004, nr 9, s. 7, z dnia 27. października 2004 r., IV CK 148/04, z dnia 15. grudnia 2004 r., IV CK 376/04, z dnia 22. czerwca 2005 r., III CK 678/04, i z dnia 31. stycznia 2007 r., II CSK 417/06, "Monitor Prawniczy" 2007, nr 5, s. 229). W związku z powyższym odpowiednie zastosowanie znajdzie art. 4421 § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 120 k.c., bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się niezależnie od świadomości uprawnionego co do istnienia przysługującego mu roszczenia. W art. 4421 § 1 k.c. ustawodawca uregulował jednak początek biegu terminu przedawnienia w

sposób szczególny, wiążąc go z powzięciem przez poszkodowanego wiadomości o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Z unormowania tego wynika, że świadomością poszkodowanego muszą być objęte wszystkie przesłanki warunkujące powstanie roszczenia. Termin przedawnienia roszczenia deliktowego może rozpocząć swój bieg dopiero wtedy, gdy poszkodowanemu znany jest zarówno sam fakt powstania szkody, jak i osoba obowiązana do jej naprawienia; nie chodzi przy tym o chwilę, w której poszkodowany powziął jakąkolwiek wiadomość na temat tych okoliczności, ale o moment otrzymania takich informacji, które - ocenione według kryteriów obiektywnych - w pełni je uprawdopodobniają (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2. października 2007 r., II CSK 301/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2011 r., IV CSK 46/11). W ocenie Sądu 3 letni termin przedawnienia należy liczyć od wydania przez Komornika Sądowego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z uwagi na jego bezskuteczność i doreczenia tegoż postanowienia wierzycielowi.

Nie można uznać, zgodnie z zarzutem podniesionym przez pozwanych, że okoliczność bezskuteczności egzekucji była powodowi znana w związku z oddaleniem wniosku o ogłoszenie upadłości spółki P.U.H. P. z uwagi na to, że informacja o tym została opublikowana w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Oczywiście jest, że fakt dowiedzenia się przez wierzyciela o bezskuteczności egzekucji nie łączy się jedynie z wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wskutek stwierdzenia bezskuteczności. Brak wystarczającego majątku spółki na zaspokojenie roszczeń wierzyciela może zostać wykazany w każdy sposób. Bieg terminu przedawnienia może być również zatem liczony od dnia dowiedzenia się przez powoda o wydaniu postanowienia o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, o ile z tego postanowienia wynika oczywisty brak majątku spółki na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31. stycznia 2007 r., II CSK 417/06 oraz z dnia 2. października 2007 r., II CSK 301/07). Należy jednak podkreślić, że decydujące znaczenie dla rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia ma wiedza wierzyciela o zdarzeniu wywołującym ten skutek, a nie potencjalna możliwość powzięcia o nim wiadomości. Nie jest zatem wystarczające uznanie, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się w chwili ogłoszenia postanowienia Sądu o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki P.U.H. P. w Monitorze Sądowym i Gospodarczym przyjmując, że powód winien zapoznać się z tą informacją z uwagi, iż została ona ogłoszona do wiadomości publicznej. Brak jest w ocenie Sądu obowiązku zapoznawania się z takimi ogłoszeniami, jak również brak jest podstawy prawnej umożliwiającej przyjęcie fikcji znajomości takich zapisów i daleko idących konsekwencji w postaci możliwości powołania się na przedawnienie w sprawie analogicznej do niniejszej. Niemożność zasłaniania się nieznajomością ogłoszonego wpisu nie statuuje domniemania zapoznania się przez wierzyciela z treścią wpisu od chwili jego dokonania i nie modyfikuje reguł określających bieg terminu przedawnienia roszczeń deliktowych. Skoro – stosownie do jednoznacznego brzmienia art. 4421 § 1 k.c. – początek biegu terminu przedawnienia roszczenia odszkodowawczego wyznacza chwila rzeczywistego dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, to wystąpienie samej możliwości uzyskania tej wiedzy pozostaje bez znaczenia dla biegu tego terminu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18. lutego 2015 r., I CSK 9/14).

Strona pozwana powinna wykazać zatem, wobec spoczywającego na niej ciężaru dowodu, w sposób nie budzący wątpliwości, że powód miał wiedzę o tym, że postępowanie egzekucyjne będzie bezskuteczne, bowiem majątek spółki jest niewystarczający do tego, żeby wyegzekwować roszczenie służące wierzycielowi, jeszcze przed wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Strona pozwana powoływała się w tym zakresie na okoliczność zainicjowania przez powoda postępowania o wyjawienie majątku oraz brak czynności egzekucyjnych i wiedzę pełnomocnika wierzyciela o przebiegu postępowania egzekucyjnego z relacji komornika. Te okoliczności nie zostały wykazane przez pozwanych. Strona pozwana dysponowała wyłącznie kserokopią projektu wniosku o wyjawienie majątku. Powód natomiast oświadczył, że dysponuje wyłącznie niepodpisany projekt. Nie było możliwości ustalenia sygnatury aktu sprawy, która ewentualnie toczyła się na podstawie tego wniosku. Nie było też możliwości przesądzenia w sposób kategoryczny, że wniosek został złożony w sądzie. Łączenie zatem z tą dalece niepewną okolicznością doniesłego w skutkach początku biegu terminu przedawnienia dochodzonego roszczenia jest w ocenie Sądu niezasadne. Okoliczności powoływanych przez stronę pozwaną a mających świadczyć o przedawnieniu roszczenia nie wykazała też strona pozwana za pomocą dowodu z zeznań świadka – komornika sądowego, który nie potwierdził tego, żeby informował wierzyciela o braku składników majątkowych spółki przed

wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Okoliczności tej nie potwierdza też zawartość akt egzekucyjnych, a zeznania świadka nie pozostają z nimi w sprzeczności.

W ocenie Sądu, wszystkie powołane wyżej okoliczności powodują, że momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia dochodzonego w sprawie roszczenia należy upatrywać w dacie wydania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z uwagi na jego bezskuteczność. Wobec jednak wydania tego postanowienia w dniu 31. grudnia 2009 roku i wszczęcia niniejszego postępowania w dniu 2. sierpnia 2010 roku uznać należy, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Powyższa konstatacja przesądza o konieczności rozważenia pozostałych zarzutów pozwanych nakierowanych na wykazanie nieistnienia dochodzonego przez powoda roszczenia.

Przechodząc do analizy dalszych zarzutów sformułowanych przez stronę pozwaną należy stwierdzić, co następuje:

Niezasadny okazał się zgłoszony w sprzeciwach od nakazu zapłaty zarzut nadużycia prawa przez powoda. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut ten nie został w dostateczny sposób sprecyzowany. Pozwani powołali się bowiem ogólnie na nadużycie prawa i sprzeczność postępowania powoda z zasadami współżycia społecznego, nie wskazując konkretnej zasady, która miałaby w okolicznościach niniejszej sprawy zostać naruszona. Zgodnie zaś z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, nie można powoływać się ogólnie na – z natury rzeczy – nieokreślone zasady współżycia, lecz należy konkretnie wskazać, jaka z przyjętych w społeczeństwie zasad współżycia społecznego doznała naruszenia w konkretnej sytuacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., sygn. IV CKN 120/01, wyrok SN z dnia 14 października 1998 r. II CKN 928/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. IV CSK 263/06). Po wtóre, w doktrynie i orzecznictwie zgodnie podkreśla się, że przy stosowaniu tej instytucji konieczne jest zachowanie szczególnej ostrożności. W praktyce winno to następować w sytuacjach wyjątkowych. Należy przy tym mieć na względzie dwie zasadnicze okoliczności, a mianowicie, że domniemywa się, iż osoba korzystająca ze swego prawa czyni to w sposób zgodny z zasadami współżycia społecznego oraz że odwołanie się zwłaszcza ogólnikowo do klauzul generalnych przewidzianych w art. 5 k.c. nie może podważać pośrednio mocy obowiązujących przepisów prawnych. Z istnienia domniemania, iż korzystający z prawa podmiotowego postępuje zgodnie z zasadami współżycia społecznego (ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa), wysnuwa się jako oczywisty wniosek, iż ciężar dowodu istnienia okoliczności faktycznych uzasadniających ten zarzut spoczywa na tym, kto ten zarzut podnosi. Dopiero istnienie szczególnych okoliczności może domniemanie to obalić i pozwolić na zakwalifikowanie określonego zachowania, jako nadużycia prawa, nie zasługującego na ochronę z punktu widzenia zasad współżycia społecznego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7. grudnia 1965 r., III CR 278/65, OSNCP 1966, nr 7-8, poz. 130).

W ocenie Sądu okoliczności takich pozwani nie wykazali. W niniejszym postępowaniu pozwani celem wykazania faktu nadużycia prawa podmiotowego – korzystania przez powoda z tego prawa w sposób nie zasługujący na ochronę, powoływali się na tok postępowania prowadzonego przeciwko spółce P.U.H. P., a następnie na działania strony powodowej w niniejszym postępowaniu. Jeśli chodzi o tę pierwszą grupę zarzutów, to w ocenie Sądu żadną miarą w tym postępowaniu nie zostały wykazane okoliczności intencjonalnego wprowadzenia Sądu w błąd, jeśli chodzi o adres siedziby spółki w postępowaniu upominawczym, tj. postępowaniu, w którym został wydany przeciwko spółce tytuł wykonawczy – nakaz zapłaty, który uprawomocnił się i stał się tytułem wykonawczym przeciwko spółce. Należy zwrócić uwagę, że z akt tejże sprawy wynika, że sędzia referent wydał zarządzenie wzywające pełnomocnika powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez podanie aktualnego adresu siedziby pozwanej spółki i wykazanie tej okoliczności aktualnym odpisem z rejestru przedsiębiorców KRS pozwanego. Pełnomocnik powoda wykonał to zarządzenie w sposób połowiczny, bowiem wskazał inny adres (nieaktualny), natomiast nie dołączył odpisu z rejestru przedsiębiorców. Sąd nie zweryfikował tej okoliczności, tzn. nie zweryfikował tego, czy adres wskazany przez powoda jest rzeczywiście adresem widniejącym w rejestrze przedsiębiorców i uznał korespondencję skierowaną do pozwanej spółki na podany adres, zawierającą odpis pozwu i nakazu zapłaty, za doręczoną na podstawie art. 139 k.p.c. Odpowiedzialności za tę okoliczność nie można przerzucać na powoda. Odpis nakazu zapłaty został ponownie – z urzędu – wysłany do pozwanej spółki w 2015 r., na adres widniejący w rejestrze. Zarządzeniem sędziego korespondencję ponownie uznano za doręczoną. Nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym przeciwko

spółce jest zatem prawomocny. Okoliczność powyższa nie może być kwestionowana i powtórnie badana w niniejszym postępowaniu. Sąd zaś związany jest prawomocnym nakazem zapłaty.

W niniejszym postępowaniu pozwani upatrywali nadużycia prawa podmiotowego przez powoda w podaniu w pozwie nieaktualnych adresów zamieszkania pozwanych. Pozwani wskazali, że przedprocesowe wezwania do zapłaty odszkodowania zostały wysłane do obydwu pozwanych na dwa adresy znane powodowi i jego pełnomocnikowi. Natomiast w pozwie zostały wskazane tylko ich nieaktualne adresy, czyli te adresy, z których wezwania do zapłaty zostały zwrócone, jako nieodebrane po podwójnym awizowaniu. W ocenie Sądu *prima facie* ta okoliczność i to zachowanie strony powodowej mogłaby rzeczywiście być traktowana jako spełniająca przesłanki z art. 5 k.c., ale mogłaby rzutować wyłącznie na rozmiar odsetek należnych stronie powodowej od pozwanych – odsetki dochodzone za okres przypadający pomiędzy datą takiego nieskutecznego wezwania do zapłaty, bo skierowanego na nieaktualny adres, aż do daty doręczenia odpisu pozwu nie należałyby się powodowi. W takiej sytuacji Sąd w tym zakresie oddaliłby powództwo. Jednocześnie okoliczności tej nie można by było uznać za wystarczającą do pozbawienia powoda prawa do żądania należności głównej, czyli kwoty samego odszkodowania. W okolicznościach sprawy mamy jednak do czynienia z o tyle specyficzną sytuacją, że pozwani nie kwestionują, że wezwania do zapłaty skierowane na ich aktualne adresy zamieszkania jednak do nich dotarły. W związku z tym pozwani zostali w ocenie Sądu skutecznie wezwani do spełnienia świadczenia bezterminowego – zapłaty odszkodowania. Wobec czego także i ten zarzut nie znalazł jakiegokolwiek odbicia w treści wyroku zapadłego w sprawie.

Odnosząc się do kolejnego z podniesionych przez pozwanych zarzutów, nakierowanego na wykazanie braku zdolności upadłościowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wskazać należy, że nie mógł on – jako nieudowodniony – odnieść zamierzonego przez nich skutku.

Jak wskazano powyżej na powodzie spoczywał ciężar wykazania przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h. Pozwani z kolei powinni wykazać, że w czasie pełnienia przez nich funkcji członków zarządu nie istniały podstawy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Zgodnie z treścią art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w §1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Aby zatem uwolnić się od odpowiedzialności, pozwany członek zarządu powinien udowodnić jedną z okoliczności egzoneracyjnych. Przede wszystkim przy ocenie okoliczności egzoneracyjnych polegających na braku podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości należy wziąć pod uwagę przepisy ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, które precyzują przesłanki i termin złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Stosownie do ust. 2 powyższego przepisu, dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. Przepis art. 299 k.s.h. przewiduje domniemanie winy członka zarządu w niezgłoszeniu wniosku o upadłość we właściwym czasie lub nie wszczęciu postępowania układowego. Strona pozwana tego domniemanie w trakcie postępowania dowodowego nie obaliła.

Pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazali, że w okresie, gdy byli członkiem zarządu sytuacja spółki była dobra i nie było podstaw do ogłoszenia upadłości. Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, to na pozwanych spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nich twierdzeń, że w okresie, gdy pełnili funkcję członków zarządu spółki P.U.H. P., spółka znajdowała się w dobrej kondycji finansowej, a tym samym brak było podstaw do składania wniosku o ogłoszenie upadłości. Jeżeli pozwani twierdzą zatem, że nie zachodziły przesłanki do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, to powinni tę okoliczność udowodnić. Strona pozwana celem wykazania powyższego wniosła o sporządzenie opinii przez biegłego sądowego. Sąd powyższy wniosek dowodowy uwzględnił. W niniejszej sprawie

Sąd podziela stanowisko biegłego sądowego wyrażone w pisemnej opinii, iż w okresie, kiedy pozwani pełnili funkcję członków zarządu, spółka P.U.H. P. na koniec lat 2001-2002 stała się niewypłacalna, ponieważ jej zobowiązania przekraczały sumę wartości majątku trwałego i obrotowego. Biegły wskazał jednocześnie, że wysokość kapitału obrotowego spółki wskazywała wartości dodatnie, zaś spółka była zdolna do regulowania wymagalnych zobowiązań wobec jej wierzycieli. Okoliczność ta nie oznacza jednakże, że spółka była wypłacalna. Z treści powołanych przepisów wynika jednoznacznie, że spółka staje się niewypłacalna, jeśli jej zobowiązania przekroczyły wartość majątku, nawet wówczas gdy na bieżąco reguluje swoje wymagalne zobowiązania. Dlatego też nie można uznać za wystarczających zeznań pozwanego Z. S. (1), który wskazał, że nie zgłosił wniosku o ogłoszenie upadłości, gdyż bilans spółki był „pozytywny”. Okoliczność ta nie była wystarczająca dla uznania, że spółka znajdowała się w dobrej kondycji finansowej i nie zachodziły przesłanki do ogłoszenia upadłości. Wobec powyższego zatem, uznać należy, że dłużna spółka była niewypłacalna w okresie pełnienia przez pozwanych funkcji członków zarządu, a tym samym zachodziła podstawa do złożenia przez nich wniosku o ogłoszenie upadłości, czego pozwani – co bezsporne – nie uczynili.

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał, iż powód wykazał istnienie przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., natomiast pozwani nie wykazali żadnej z przesłanek zwalniających z odpowiedzialności, statutowanych w art. 299 § 2 k.s.h., w związku z tym Sąd zasądził na rzecz powoda solidarnie od pozwanych kwotę 11.367,78 zł tytułem należności głównej (wysokość roszczenia nie była sporna między stronami).

Odnosząc się do żądania pozwu w zakresie roszczenia ubocznego - odsetek ustawowych wskazać należy, że powództwo w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód w ocenie Sądu w sposób błędny oznaczył początkowy termin odsetek, bowiem wskazał datę, od której zasądzono odsetki od pierwotnego dłużnika, czyli P.U.H. (...) z o.o. Jest oczywiste, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. niewątpliwie obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, odsetki ustawowe od należności głównej (uchwała SN z dnia 7. grudnia 2006 r., III CZP 118/06, wyrok SN z dnia 7. grudnia 2006 r., III CSK 219/06). Natomiast nie ulega w ocenie Sądu wątpliwości to, że dochodzone roszczenie jako roszczenie o charakterze odszkodowawczym jest roszczeniem odrębnym od pierwotnego roszczenia, a jako odszkodowawcze jest także zobowiązaniem bezterminowym, w związku z tym jego wymagalność powstaje dopiero z momentem wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Wymagalność roszczenia należy określić zgodnie z art. 455 k.c., a zatem niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania i dopiero od dnia wymagalności świadczenia wierzyciel, zgodnie z art. 481 k.c., może żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu (wyrok SN z dnia 21. lutego 2002 r., IV CKN 793/00; wyrok SN z dnia 22. czerwca 2005 r., III CK 678/04). Odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia pozwanych w zapłacie należności głównej mogłyby być objęte odszkodowaniem dochodzonym w oparciu o treść art. 299 k.s.h., wtedy jednak odsetki, które narosły od momentu upływu daty początkowej okresu odsetkowego, wskazanej w nakazie zapłaty do dnia wezwania do zapłaty po ich skapitalizowaniu, należałoby wyrazić kwotowo. Strona powodowa, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, nie sformułowała w ten sposób żądania pozwu, nie spełniła zatem wymagania wynikającego z art. 187 § 1 punkt 1 k.p.c. Tym samym zasądzenie na rzecz strony powodowej odszkodowania, obejmującego odsetki za opóźnienie w zapłacie należności głównej przez spółkę P.U.H. (...) sp. z o.o., stanowiłoby wyjście ponad żądanie i tym samym naruszenie przepisu art. 321 § 1 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21. lutego 2002 r., sygn. akt IV CKN 793/00). Należy bowiem rozdzielić żądania pozwu dotyczące zapłaty należności głównej (roszczenie odszkodowawcze obejmujące także odsetki zasądzone od spółki w tytule wykonawczym) i uboczne (obejmujące odsetki za opóźnienie w zapłacie należności głównej – odszkodowania przez pozwanych). W tej sytuacji żądanie powoda zasądzenia odsetek mogło być rozumiane jedynie jako domaganie się odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty dochodzonej pozwem przez pozwanych, co uzasadniało częściowe oddalenie powództwa.

Powód dochodzi odsetek ustawowych na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c., a co za tym idzie, jeśli chodzi o pozwanego A. G. (1), to jego żądanie jest zasadne w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 27. maja 2010 roku, to jest od dnia następnego po dniu, w który upłynął pozwanemu termin do zapłaty należności określony przez powoda w wezwaniu do zapłaty. Powyższe potwierdza doręczona pozwanemu A. G. (2) korespondencja, która nie

została załączona do pozwu, tylko do sprzeciwu od nakazu zapłaty. Z adnotacji uczynionych przez pozwanego na tej korespondencji, wynika, że pozwany A. G. (3) otrzymał wezwanie do zapłaty w dniu 20. maja 2010 roku. Natomiast jeśli chodzi o zakres roszczenia odsetkowego przysługującego powodowi wobec pozwanego Z. S. (1), to w ocenie Sądu jego datą początkową winien być dzień 23. kwietnia 2012 roku. Podkreślenia wymaga, że strona powodowa w niniejszej sprawie nie wykazała w ogóle daty doręczenia pozwanemu Z. S. (2) wezwania do zapłaty. Z treści jakiegokolwiek dokumentu znajdującego się w aktach sprawy nie wynika data doręczenia temu pozwanemu wezwania do zapłaty. Jest oczywiste, że pozwany nie kwestionował, że otrzymał takie wezwanie, natomiast jest okoliczność wtórna, w tym sensie, że zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. to na powodzie spoczywa ciężar wykazania, w jakiej dacie takie wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu. Dopiero bowiem po upływie siedmiodniowego terminu określonego w wezwaniu do zapłaty można uznać, że dłużnik pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Ta data nie została wykazana, wobec czego Sąd uznał, że w przypadku Z. S. (1) za datę początkową opóźnienia w spełnieniu świadczenia uznać należy dzień skutecznego doręczenia pozwanemu odpisu pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty, tj. 23. kwietnia 2012 roku.

W pozostałym zakresie roszczenie o zasądzenie odsetek ustawowych należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), nakładając na pozwanych obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesów, albowiem uległ on tylko co do nieznaczącej części swojego roszczenia. Na kwotę zasądzoną od solidarnie od pozwanych składa się opłata od pozwu w wysokości 569,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 500,00 zł.

Na mocy art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz.594 ze zm) Sąd nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa kwotę 3.915,37 zł, w związku z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z/ odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom stron.